

CAPTIVI ÎN TOAMNĂ

Adesea suntem înveșmântați într-o toamnă atât de adâncă, încât uităm să mai gustăm apa izvorului spre a da voie păsărilor să-și încerce aripile pentru a trece dincolo de tot ceea ce este țărână.

Privind la toamna de afară și la toamna din suflet mi-a venit în gând un vers din poezia lui Tudor Arghezi, *Lumină lină* „Cu aripa-n țărână și în vis.“ Țărâna ne leagă zborul, ne face captivi în propria noastră soartă, în timp ce visul îți arată calea spre a evada dintr-un destin fără aripi. Oscilând între țărână, simbolul a tot ceea ce este trecător și vis, elementul ce te înalță, ce îți dă aripi, omul uită adesea să sucuture povara grea a pământului și să străbată înălțimile, să se înalțe deasupra propriului său destin, așa cum a făcut albina din poezia argheziană ce a descoperit drumul lin al luminii.

Dureros este momentul în care omul se trezește în toamna vieții fără a-și fi descoperit „creanga de aur“ a destinului. „O creangă de aur în curte avea / Și Prințul, vai, Prințul nimic nu știa./ Dar omul cu ochii șireți într-o zi / Trecu prin grădină pe-ascuns și-o zări / [...] O creangă de aur? De unde să-ți dau? / Așa ceva n-am eu. Nici zeii nu au. / [...] Dar omul răspunde: - De-o aflu cumva / Mi-o dai mie? – Bine, să fie a ta! [...] omul țâșni dintr-odată spre pom, / Urcă șerpuint până-n vârful bătrân / Și vesel se-ntoarse cu creanga în sân ...“ (*Comoara ascunsă*, Radu Stanca)

„Creanga de aur“ este talentul ascuns al fiecărei persoane. Din păcate există oameni care nu-și descoperă talentul niciodată. *Creanga lor de aur* rămâne neatinsă iar copacul vieții lor îmbătrânește. Prințul nătâng din poezia lui Radu Stanca și-a oferit creanga de aur, talentul, unui om oarecare. L-a oferit, pentru că nici nu-l cunoștea. Copacul vieții lui a îmbătrânit și el a privit cu nostalgie spre creanga de aur nedescoperită la timp și care i-a întors spatele.

Fiecare este prințul propriei sale existențe și fiecare are o creangă de aur în copacul vieții, are ceva divin. Când omul descoperă ambrozia aceea din care se hrănesc zeii, devine stăpânul propriei sale existențe.

E adevărat că toamna ne mușcă adesea sufletul și împiedică păsările să zboare spre soare „Te uiți cum mușcă toamna din verdele pădurii, / Cum fiecare frunză e-o inimă bolnavă? ... “ (*Toamnă*, Claudia Millian-Minulescu), însă e bine să nu lăsăm toamna să ne lege ochii sufletului, pentru a nu trece prin această viață degeabă, fără a-i gusta frumusețea, fără a bea „sufletul pădurii“ (*Toamnă*, C. M.-M.), indiferent cât de „pătate de toamnă-nsângerată“ (*Toamnă*, C. M.-M.) ne-ar fi „mâinile“ (*Toamnă*, C. M.-M.). Mâinile ar putea să modeleze îngeri din frunze sângerii iar noi să ne adăpăm din raza răsăritului de soare.

Poate că este bine să privim cum verdeța pădurii este mușcată de toamnă și să căutăm în copacul vieții noastre creanga de aur la timp, înainte ca rugina să-și presare chipul peste tot ceea ce am fost cândva.

Ana-Cristina Popescu